

Kókai Dóra: Valóságos álom

Egy szép, napsütéses, őszi szombaton Lilla és családja meglátogatta a közeli erdőt. Úgy tervezték, hogy kempingezni is fognak.

Mikor kiléptek a busz ajtaján, ami az erdőszélre vitte őket, megcsapta orrukat az avar kellemes illata, s ahogy sétáltak, a levelek finoman zizegtek a talpuk alatt. Hamarosan egy kis tisztásra értek. Lepakolták a magukkal hozott hátizsákokat és enni kezdték szendvicseiket. Hirtelen halk motozást hallottak a hátuk mögül. Mindannyian a zaj forrása felé fordultak, s két kíváncsian csillogó „őzikeszemmel” találták szemben magukat. Mindnyájan szerették volna megsimogatni az állat a selymes, pettyes szőrét, de tudták, hogy ezzel halálra ítélnék a kis jószágot, ezért csak csendben figyelték egészen addig, míg patadobogás zaját nem hallották a bozót túoldaláról. Pár perc múlva újabb fényes szempár pásztázta őket, az őzike anyukája volt az. A kicsinye odafutott hozzá, és együtt vágottak el a lemenő nap aranyló fényében.

Leszállt az éj. Az őzek látogatásáról már csak néhány halvány nyom árulkodott a poros kis erdei úton. Lilla apukája felállította sátraikat, a család megvacsorázott, majd aludni tért. A tücskök és kabócák békésen ciripeltek, a telihold ezüstös fénybe vonta a kis tisztás melletti tó nyugodt, enyhén fodrozódó vizét.

Minden olyan csendes volt, de Lilla mégsem tudott aludni. Úgy döntött, kiül kicsit levegőzni a tavacska partjára. Felvette a pulóverét, kisért a sátrából, és leült a víz mellé. Hirtelen meglátott valamit fickándozni a vízben. Ahogy lassan a tó fölé hajolt, hogy közelebbről megnézzék az ugrándozó lényt, valami hirtelen megragadta, és a víz alá rántotta. Mikor felébredt, egy hatalmas színes korallzátonyt látott maga körül.

– Hogy kerültem ide? – kérdezte magától.

– És miért van itt ez a rengeteg korall? – folytatta tovább a kérdezősködést.

– Mindegy, most nem ez a legfontosabb, ki kell jutnom innen! – határozta el. Már állt is volna fel a székről, de ekkor meglátott valami furcsát.

Lenézett lábaira és kezeire, hirtelen jeges rémület fogta el: végtagjai helyén uszonyok nőttek! Egy ideig még ott ült megdermedve, de aztán rájött, hogy ez még hasznára válhat a szökés során, hiszen uszonyokkal mégis csak könnyebb úszni, mint kézzel-lábbal.

Nem sokkal később felállt a székből, és keresni kezdte a kijáratot. Ajtót sehol sem talált, csak egy hatalmas ablak tátongott előtte. Nem tudta mitévő legyen egészen addig, míg meg nem

látott egy nagyobbacska követ a padlón. Azt gondolta:

- Ha ezt nekidobom az üvegnek, és az széttörik, biztosan kijutok innen!

Talán így is lett volna, hogyha a kő alatt nem rejtőzik valami, ami mindent megváltoztatott...

De Lilla ezt akkor még nem tudta. Reménytelenül próbálta felemelni a követ, ám ahogy hozzáért, a kő lassan arrébb tolódott, és végtelen hosszú csigalépcső tárult a lány szemei elé.

– Óh! Vajon hova vezethet ez a rengeteg lépcsőfok? – töprengett magában Lilla.

– Ezt csak egyféleképpen tudhatom meg, úgy hogyha lemegyek rajta – nyugtázta magában.

Így hát elindult lefelé a kígyózó korlátok mentén, s ahogy egyre lejjebb vezette őt a titokzatos út, annál sötétebb lett körülötte. Úgy pár órával később hirtelen halk koppanást hallott a lábai alatt. „Földet ért”. Mivel igen elfáradt a rengeteg lépcsőzésben, úgy gondolta, hogy megpihen egy kicsit és majd utána folytatja felfedezőútját. Ám ahogy éppen leült volna, zuhanni kezdett. Nem tudta hova, miért és hogyan, csak zuhant. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire talajt érzett a lábai alatt, s egy kis fényt látott pislákolni a távolban. Azzal a reménnyel, hogy végre kijutott, elkezdett futni a fény felé. Ahogy kicsit közelebb ért meglátta, hogy a fény nem egy kis lámpástól vagy gyertyától származik, hanem egy hatalmas, sárga szem a gazdája.

Rémülten sikoltott fel, mikor meglátta, hogy a szem alatt lévő, túhegyes fogakkal teli állkapocs fenyegetően tárul ki felé. Mikor már azt hitte, hogy ezt nem éli túl, nyugodt hang szólalt meg.

A szörny volt az. Így szólt Lillához:

- Ne félj, nem foglak bántani, de segítek innen kijutni!

Lilla szóhoz sem jutott az ámulattól: - Te tudsz beszélni? – szólt, mikor már kicsit felocsúdott első meglepetéséből.

– Igen, tudok beszélni, mert én bizony nem voltam mindig sárkány. Egykoron én is pont olyan kislány voltam, mint te, egészen addig, míg Lukrécia le nem rántott ebbe a sötét lyukba – felelte a sárkány.

– Lukrécia? Ki az a Lukrécia? – csodálkozott el megint Lilla.

– Óh, nem ismered Lukréciát? Szerencsés vagy. Lukrécia a világ legsötétebb rejtekeinek uralkodója. Jaj annak, aki a karmai közé kerül! – mesélt tovább a sárkány.

– Mi lesz, ha minket is elkap? – aggodalmaskodott a lány.

– Ne aggódj, nem fog, éppen ezért szólítottalak meg. Ki szeretnélek vinni innen. Csak ülj fel a hátamra, s együtt megszökünk innen! Van itt egy titkos folyosó, amit csak én ismerek, eddig

még sajnos nem sikerült kinyitnom az ajtaját, de lehet, hogy te segíthetsz benne – mondta el tervét a „fenevad”.

– Rendben, szívesen segítek neked! – egyezett bele Lilla, s már kapaszkodott is fel új barátja hátára. Mikor kényelmesen elhelyezkedett, a sárkány felemelkedett, s a lány azt hitte, hogy nekiütköznek a mennyezetnek, de mint kiderült, a fejük felett nem plafon volt, hanem gyengén pislákoló, színesnek tűnő képződmények sora.

– Mi ez itt a fejünk felett? – kíváncsiskodott Lilla. Kérdésére hamarosan választ is kapott; a sárkány egy hatalmas lángcsóvát fúj ki a szájából, ami pirosas fényt kölcsönzött a teremnek. Lilla egy pillanatig szólni sem tudott. Mikor magához tért így szólt:

- De hiszen a falakon én vagyok! – s két szeme felcsillant.

- Bizony, a falakon tényleg te vagy. Amikor megláttalak, tudtam, hogy csakis te lehetsz a festményeken lévő lány, aki majd megment a Gonosz Sötétség Birodalmából. Tudod, még nagyon régen járt itt egy varázsló, akit Lucifer ebbe a sötét lyukba záratott be mellém, azzal a reménnyel, hogy majd felfalom. Nos, nem így történt. Még egy óra sem telt el, de máris összebarátkoztunk. Megkérdeztem tőle, hogy ő hogyan került ide, és azt, hogy miképpen juthatok ki innen. A mágus így válaszolt utóbbi kérdésekre: „Eltelik még ezer év, tán még néhány fényév, s eljön ide egy kislány, ki majd téged megsegít. Kijuttat e sötét helyről, s megtisztít minden szennytől. Boldog leszel majd te akkor, hisz kijutsz innen teliholdkor!” - szavalt a sárkány.

- Most már értem, én vagyok a megmentőd, s aki a víz alá rántott, az a varázsló volt! – jött rá Lilla.

– Így van, de most siessünk! Hiszen ez az ezredik telihold, s nem tart örökké! –suttogta a sárkány.

Így hát, hogy le ne késsék az ezredik teliholdat, sebesen kezdtek suhanni a sötét, baljós árnyakkal teli folyosókon. Hamarosan egy ajtóhoz értek.

– Ez az ajtó, amiről beszéltél? – kérdezte a gyerek.

– Igen, ez az, és most a segítségedre van szükségem. Van egy kézlenyomat a kilincs felett, ha valakinek a keze pontosan beleillik, akkor az ajtó kinyílik – magyarázta Lilla „kis” barátja.

– Jól van, megpróbálom, hátha beleillik a kezem – ugrott le vidáman Lilla a sárkány hátáról. Tett néhány lépést előre az ajtóig, majd a kilincs felett lévő lenyomatra tette a kezét. Ahogy

ujjai hozzáértek a sima tapintású ébenfa ajtóhoz, a kézlenyomatot körülvevő vonal ragyogni kezdett, s az ajtó rejtélyesen nyikorogva kitárult. Lilla száját boldog sikoly hagyta el.

– Sikerült, sikerült kijutnunk! – ugrándozott a sárkány körül. – Igen, sikerült, de most siessünk tovább, nem futhatunk ki az időből!

A sárkány megértően bólintott, és Lilla újra felült a sárkány hátára. A következő pillanatban fénysebességgel repültek végig a sivár átjárókon, míg egyszer csak halvány fényt láttak meg a távolban, de nem álltak meg, mindketten tudták, hogy ez a fény már az éjszaka végének közeledtét jelzi, s ha az éjszakának vége, nekik is végük van. Lilla számára egy örökkévalóság telt el, mire a sárkány feje kibukkant a kis tavacska vizéből és mindketten boldogan néztek körbe. Kikászálódtak a vízből és mikor lábukat a nyirkos fűre tették Lilla uszonyai újra emberi végtagokká alakultak át, a sárkány pedig levedlette tüskés bőrét, és egy görnyedt hátú, öreg, de boldog asszonnyá változott át.

– Sikerült, megmenekültünk! – szólt most már rekedtes hangján az öreganyó.

– Igen, így van, és ezt csakis magának köszönhetem, nagyon köszönöm, hogy megmentett engem! – hálálkodott Lilla.

– Ó, igazán nincs mit, szívesen tettem, gyermekem, de gyere csak ide, szeretnék neked adni egy emléket – majd a „sárkány” közelebb lépett a lányhoz, és egy nyakláncot nyújtott át neki, amin a múltbéli tűzokádó egyik borotvaéles foga csüngött. Lilla hálásan vette át az ajándékot az idős hölgytől.

– Nagyon köszönöm! – suttogta meghiúsultan.

– Nincs mit, vigyázz magadra! – mondta az asszony Lillának, majd sietősen megfordult és elindult kifelé az erdőből. Lilla addig nézett utána, amíg sovány alakját el nem nyelte a köd. Végül arra eszmélt, hogy már hajnalodik, így gyorsan visszafutott a sátrába. Levette a pulóverét, és visszafeküdt békésen alvó testvére mellé.

Mikor reggel felébredt, azt hitte, hogy csak álmodta az egészet. Ám mikor a párnája mellé pillantott, meglátta a sárkányfoggal díszített nyakláncot, amit ajándékba kapott az öreg nénitől, s arra az elhatározásra jutott, hogy ez a kaland nem álom volt, de nem is valóság. Ezután magában elmélkedve kilépett a sátorból, belenézett a tó tükrébe, s áhítatosan ezt suttogta: Valóságos álom, egy látomás?!